

[Niels Anker Kofoed]

Det er selvfølgelig en vurderingssag, men jeg er lidt bekymret, når jeg nu ser, at udenrigsministeren siger, han er enig med Parlamentet i, at der skal spares på landbrugsbudgettet. Hvis man ser det ud fra et EF-synspunkt, så kan man selvfølgelig godt have den indstilling, at man ønsker, at der skal spares på EF-budgettet. Men hvis man ser det ud fra et nationalt synspunkt som udenrigsminister, er det et spørgsmål, om det kan være en rigtig politik, for det forudsætter, at man har orden i sit eget hus, således at det nationale erhverv, hvis interesser udenrigsministeren og også landbrugsministeren skal varetage, er i stand til at klare de besparelser, som ministeren gerne vil have på landbrugsområdet. Det er jo et spørgsmål, om den danske regering kan sige, at forslaget om medansvarsafgiften på mælk, som ifølge regeringens egne oplysninger vil koste omkring 115 mill. kr. for det danske landbrugserhverv, er en indlysende fordel for Danmark, i hvert fald i den nuværende situation. Det er jeg ikke helt sikker på. Men jeg forstår på udenrigsministeren og landbrugsministeren, at på det felt er man nok indstillet på, at Danmark skal slippe så billigt som muligt. Det har vi jo tradition for, så jeg håber, at de finder ud af det. Jeg ser bare problematikken fra et dansk synspunkt. Hvis vi går ind for stærke besparelser på landbrugspolitikken i EF-regie, så ved vi, hvem der kommer til at bøde for det. Det gør vi selv. Hertil kan man selvfølgelig sige, at vores EF-holdning er så idealistisk og så rigtig, at vi gerne vil yde det bidrag til EF-fællesskabet. Sådan kan man også argumentere.

Jeg skal også nævne striden mellem England og EF vedrørende budgettet. Jeg kan heller ikke rigtig forstå, at det kan være en rigtig filosofi, at der skal være paritet mellem det, man får, og det, man betaler. Jeg kan ikke acceptere den filosofi. Hvis man er et fællesskab, så kan man ikke gøre op: nu betalte vi så meget i medlemskontingent, og vi fik så meget – det skal altid balancere. Det kan ikke balancere. Ellers kan det ikke kaldes et fællesskab; ellers er der i hvert fald ikke noget, der hedder solidaritet.

Vi kan heller ikke acceptere den engelske måde at regne bidraget ud på. Som hr. Erik Holst var inde på med hensyn til de monetære udligningsbeløb, kan man selvfølgelig strides om, hvem der får støtten, men i hvert

fald kan der ikke være uenighed om, at fødevarerne i Storbritannien er billigere i kraft af de monetære udligningsbeløb. I hvert fald har det altid været svært at forklare i Danmark, hvorfor et kilo smør kostede mindre i England, end det kostede her.

Det næste spørgsmål er, om man nu kan nå til enighed om en fornuftig løsning. Det håber vi at man kan, for det sinker i hvert fald andre EF-initiativer, så længe den strid mellem England og det øvrige fællesmarked står på.

Til sidst skal jeg komme med nogle bemærkninger om landbrugspolitikken. Jeg kan gentage, at vi er tilfredse med, at regeringen så stærkt går ind for, at principperne i den europæiske landbrugspolitik skal der ikke ændres ved. De har også vist sig rigtige. Den erfaring, vi har og kan se tilbage på, viser, at mindsteprissystemet er rigtigt i princippet. Selvfølgelig kan der opstå situationer, som ikke er ønskværdige. Der er jo ingen, der ønsker, at man skal få en produktion til at stige, som der ikke er afsætning for. Det er der ingen der ønsker, hverken dem, der går ind for mindsteprissystemet, eller dem, der ikke gør. Det kan vi være enige om.

Hr. Ib Christensen siger næsten, at landbrugspolitikken har spillet fallit. Det kan jeg absolut ikke være enig i. Jeg stiller bare det spørgsmål: hvordan ville Danmark have klarret sig i 1974 og 1975, da der ikke var mulighed for at afsætte oksekød overhovedet noget sted i verden? Vi ved, at vi har en eksport på mellem 1 og 1½ mia. kr. i oksekødsektoren. Hvor skulle man have gjort af det? Hvad skulle man have gjort fra 1977 og indtil dato med hensyn til mælkesektoren, hvis man ikke havde haft Fællesskaberne? Endelig gør jeg opmærksom på, at EF fører også en eksportpolitik, der har gjort det muligt, at Danmark stadig væk har kunnet ekspandere på tredjelandsmarkeder. Dette kunne vi ikke have gjort, medmindre vi havde puttet formidable summer af nationale midler i landbrugserhvervet for at få det til fortsat at producere til priser, der kunne konkurrere på verdensmarkedet. For der er jo i realiteten ingen verdensmarkedspris. Den pris, der tidligere var i England, var en engelsk pris, men reelt ikke nogen verdensmarkedspris, men det var den pris, hvortil vi skulle sælge. På det punkt er vi enige med regeringen.